

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У.2702/16
02.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво РС, поднетој у предмету 4 У.2702/16 и по тужби А.А., ... ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Оливера Јелкић, адвокат из Београда, ул. Краља Милана бр. 4, поднетој у предмету 12 У.2838/16, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења туженог органа број 46-00-00055/2013-13 од 14.01.2016. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Илија Џаковић, адвокат из Београда, ул. Наке Спасић бр. 10, у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе, одржане дана 26.01.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 02.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈАЈУ.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца А.А. из ..., за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци Република Србија и А.А. ..., ул. ... бр. ..., да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., накнаде трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијене су као неосноване жалбе А.А. ... и Републичког јавног правобранилаштва чији је правни следбеник Државно правобранилаштво РС изјављене против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд број: 46-006412/2012 од 30.07.2013. године. Решењем од 30.07.2013. године, тачком 1. диспозитива усвојен је захтев и враћена имовина Б.Б. из ..., као

законској наследници бившег власника В.В. и утврђено право својине на пословној згради за коју није утврђена делатност угао и, адреса објекта ... бр. ..., постојећој на кат. парцели бр. ... КО ..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., као својина Републике Србије, са правом коришћења А.А. ..., национализоване као раније власништво В.В. из Тачком два диспозитива је одбијен захтев Г.Г. из ..., ..., ..., као неоснован у целости, док су тачком 3. диспозитива обавезане Република Србија као власник и А.А. ... као корисник предметне непокретности да по правоснажности овог решења, Б.Б. пренесу у својину непокретност из тачке 1. диспозитива решења. Тачком 4. диспозитива је одређено да А.А. ... има право да и након доношења решења о враћању непокретности, као закупац користи предметну непокретност за своју делатност, у периоду неопходном за прилагођавање његовог пословања, али не дуже од 3 године од извршности решења о враћању имовине, с тим да ће се права и обавезе између корисника реституције и А.А. ... након доношења решења уредити уговором, а у случају да се уговор не закључи у року од 3 месеца од дана извршности решења о враћању имовине, свака страна може захтевати да суд својом одлуком уреди њихов однос. Тачком 5. диспозитива је одређено да ће на основу овог решења, по његовој правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима, извршити упис права својине на непокретности из тачке 1. диспозитива решења у корист Б.Б. из ... и брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива. Тачком 6. диспозитива је констатовано да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија и јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом првог отуђења.

Тужилац Република Србија је тужбом поднетом Управном суду дана 22.02.2016. године преко законског заступника, заведеном у овом суду под бројем 4 У 2702/16, оспорила законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога наводећи да је одредбом члана 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да се пословни објекти и пословне просторије враћају бившем власнику у својину и државину изузев ако су уложени у капитал подржављеног предузећа ради стицања удела, односно акција, док је одредбом члана 18. став 2. истог закона прописано и да се не враћају подржављена предузећа, па како је предметна непокретност одузета Указом Президијума Народне скупштине који је донет на основу Закона о национализацији привредних предузећа којим је прописано да се национализују и прелазе у државну својину сва приватна привредна предузећа опште државног и републиканског значаја, односно она која су проглашена као таква указима и да национализација предузећа обухвата сву покретну, непокретну имовину и сва имовинска права која припадају предузећу, то је нејасан и погрешан став и првостепеног и туженог органа да је предметна имовина одузета као искључиво власништво физичког лица. Тужилац је још указао и да није на поуздан начин у спроведеном поступку утврђено ко је био власник хотела "...” у моменту одузимања нити да ли је предметна непокретност била у својини хотела-подржављеног предузећа, с обзиром да из уверења Историјског архива произлази да није пронађена протоколација радње или предузећа "...” уопште, нити друге радње на име В.В. или Д.Д., док је Указом Президијума хотел "...” проглашен предузећем од значаја за републиканску привреду. Такође је додао да сматра, а имајући у виду наведену одредбу

члана 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећење, те доказе које је корисник А.А. доставио у току поступка из којих произлази да је предметна непокретност, као пословни објекат, уложена у капитал подржављеног предузећа А.А., те да основни капитал друштва представља основни капитал јединог акционара друштва Републике Србије која је акционар са 100% основног капитала, нису испуњени законски услови за враћање предметног објекта подносиоцу захтева. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужбом поднетом Управном суду дана 24.02.2016. године и заведеном у овом суду под бројем 12 У 2838/16, тужилац А.А. је оспорио законитост решења туженог органа, из свих законом прописаних разлога истичући приговор недостатка активне легитимације Б.Б. да учествује у поступку враћања имовине, те указујући да тужени није правилно утврдио коме је одузета имовина - "...", односно да ли је та имовина била власништво подржављеног предузећа "...", или је била у приватној својини В.В., а што је одлучна чињеница у овој правној ствари која изазива даље неспоразуме и противречности у погледу примене Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито.

Тужени орган је у одговорима на тужбе поднете у предметима 4 У 2702/16 и 12 У 2838/16 у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да суд тужбе одбије као неосноване.

Заинтересовано лице Б.Б. је преко пуномоћника, у одговорима на тужбе оспорила наводе тужби истичући да је у спроведеном поступку правилно утврђено да не постоје разлози из члана 18. и 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу за изузимање предметне имовине од враћања у натуралном облику и то зато што се непокретност која је предмет захтева за враћање не може подвести под појам подржављеног предузећа и зато што имовина која је предмет враћања није ушла у капитал А.А. на законом прописан начин. Указала је да су Указом Президијума Народне скупштине РС, силом политичке воље, у сврху захватања што шире основе национализације за предузећа проглашени и хотели, иако они до тада нису ни пословали као предузећа, при чему је и Законом о изменама и допунама Закона о национализацији приватних привредних предузећа од 28.04.1948. године додат члан 2а. којим је прописано да се поред приватних привредних предузећа из члана 1., а у вези члана 2., национализују и прелазе у државну својину сва она предузећа која по свом карактеру или по свом капацитету имају општу важност за савезну или републиканску привреду, за заштиту народног здравља или за културни развој народних маса, као и да се таквим предузећима сматрају и хотели које Президијум Народне скупштине указом донесеним у року од 3 дана од дана наступања овог закона на снагу прогласи од значаја за привреду Народне Републике. Из тога произлази да су изменама и допунама Закона о национализацији приватних привредних предузећа од 28.08.1948. године национализована и постала државна предузећа, поред приватних предузећа, и сви они хотели које је Президијум Народне Републике Србије прогласио за предузећа од значаја за републиканску привреду, па тако и "...", без обзира на то да ли је он пре тога постојао као предузеће. Још је додала и да предметна зграда није била у власништву предузећа

"..." кад год да је оно основано и на који год начин да је основано, поготово што се из решења Земљишно књижног суда Дн ... од ... године јасно види да ово предузеће никада није било власник предметне непокретности, већ да је та зграда која је предмет захтева власништво В.В., након национализације постала друштвена својина, а касније својина Републике Србије. Шта више, земљишно књижни суд је наведеним решењем ДН ... од ... године наредио да се предметна зграда управо на основу Указа Народне Републике Србије бр. ... од ... године и на основу решења Владе Републике Србије бр. ... од ... године која је до тада била уписана као својина В.В., укњижи као друштвена својина, а да се као орган управљања упише УП Хотел ресторан "...". То право управљања је решењем Земљишно књижног суда Дн ... од ... године пренето на Ђ.Ђ. због тога што је предузеће "...” њему припојено. Приликом обнављања земљишних књига 1975. године уместо права управљања на Ђ.Ђ. уписано је право коришћења у корист тог предузећа, да би касније, а имајући у виду да је Ђ.Ђ. припојено А.А. као корисник предметне непокретности било уписано А.А.. Заинтересовано лице је такође навело и да из свих изнетих разлога зграда никада није била у власништву било каквог предузећа, већ искључиво у власништву В.В., а затим у власништву Републике Србије што најпоузданије доказује наведено решење Владе Републике Србије бр. ... од ... године на основу кога је Хотел ресторан "...” уписан као орган управљања, односно да је Хотел "...” било друштвено предузеће које је било само закупац непокретности, а не власник. Из ових и других разлога ближе наведених у поднеску предложила је да суд тужбе одбије као неосноване.

Управни суд је дана 26.01.2017. године одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), у присуству законског заступника тужиоца Републике Србије, Предрага Ковачевића, самосталног саветника у Државном правобранилаштву РС, пуномоћника тужиоца А.А. ..., адвоката Оливере Јелкић и пуномоћника заинтересованог лица Б.Б., адвоката Илије Џаковића, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима, којим је, ставом 1. прописано да изостанак уредно позване странке са усмене расправе не одлаже њено одржавање.

Како се наведеним тужбама заведеним у уписнику Управног суда под бројем 4 У.2702/16 и 12 У.2838/16, побиија законитост истог оспореног решења туженог органа број 46-00-00055/2013-13 од 14.01.2016. године, суд је из разлога економичности и целисходности спојио поступке ради вођења јединственог поступка и доношења одлуке под пословним бројем 4 У.2702/16, применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

Законски заступник тужиоца Републике Србије, је на усменој јавној расправи у свему остао при наводима тужбе и постављеног тужбеног захтева са предлогом да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове спора није тражио.

Пуномоћник тужиоца А.А. ..., је на јавној расправи у свему остао при наводима тужбе и тужбеном захтеву са предлогом да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове спора је тражио и определио за приступ на јавну расправу у износу од 37.500,00 динара по важећој АТ.

Пуномоћник заинтересованог лица је у својој речи на јавној расправи у свему остао при наводима из одговора на тужбе са предлогом да суд тужбе одбије као неосноване. Трошкове спора је тражио на име одговора на две тужбе по 36.000,00 динара и за приступ на јавну расправу у износу од 37.500,00 динара по важећој АТ.

По разматрању навода тужби, одговора на тужбе, свих списа ове управне ствари и речи пуномоћника странака изложених на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе, у смислу одредби члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења донетог у извршењу пресуде Управног суда у Београду 22 У 3980/14 од 08.06.2015. године Б.Б. из ... и Г.Г. из ..., ..., су дана 04.04.2012. године поднеле Агенцији за реституцију Републике Србије захтев за враћање одузете имовине и обештећење и то стамбено-пословне зграде и пословне просторије у ул. ... бр. ... у ..., угоститељског објекта “...” на углу ул. ... бр. ... и ... бр. ... у ... на кат. Парцели ... КО ... и зграде и пословне просторије-локала лево од главног улаза у ул. ... бр. ... у ... на кат. парцели бр. ... КО ..., које непокретности су, према садржини захтева одузете у поступку национализације као раније власништво В.В. из Након раздвајања поступка и формирања још два самостална предмета, првостепени орган је у предмету заведеном под бројем: 46-006412/2012 дана 27.12.2012. године усвојио захтев и вратио предметну имовину Б.Б.. У поступку по жалбама Републичког јавног правобранилаштва и А.А. ... Министарство финансија је својим решењем број: 46-00-00055/2013-13 од 16.04.2013. године поништио решење првостепеног органа и вратио предмет на поновни поступак по изнетим примедбама. У поновном поступку првостепени орган је донео решење број 46-006412/2012 од 30.07.2013. године којим је поново усвојен захтев, враћена предмета имовина и утврђено право својине Б.Б. из ... као законском наследнику бившег власника В.В.. У поступку по жалбама А.А. и Републичког јавног правобранилаштва, Министарство финансија РС је својим решењем број: 46-00-00055/2013-13 од 10.12.2013. године поништило решење првостепеног органа од 30.07.2013. године. Законитост решења туженог органа од 10.12.2013. године, оспорена је у управном спору по тужби Б.Б. из ... који је окончан пресудом Управног суда ... У ... од ... године, а којом пресудом је поништено решење Министарства финансија РС број: 46-00-00055/2013-13 од 10.12.2013. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање из разлога изложених у означној пресуди. Поступајући по примедбама Управног суда датим у пресуди, а у складу са одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима тужени орган је нашао да је првостепени орган у ожалбеном решењу правилно утврдио да не постоје сметње из члана 18. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 108/13 и

142/14) за враћање објекта ближе описаног у диспозитиву ожалбеног решења подносили захтева Б.Б. из ... и то у натуралном облику у складу са чланом 28. став 1. у вези са чланом 3. став 1. тачка 2. истог закона и то зато што је првостепени орган правилно утврдио да је почев од 1960. године (када је на објекту уписана друштвена својина), облик својине прилагођаван у складу са доношеним прописима, па је на објекту државна, јавна својина уписана у корист Републике Србије с тим да ниједно предузеће, као ни правни претходник жалиоца А.А. није уписан као власник непокретности, већ је у А листу Листа непокретности бр. ... КО ... на кат. парцели бр. ... од 3 ара и 28 м² уписана у В1 једна пословна зграда за коју није утврђена делатност на углу ... и ... бр. ..., на адреси објекта ... бр. ... означена као објекат преузет из земљишне књиге, у државној својини, уписано право коришћења А.А.. Првостепени орган је још правилно утврдио на основу дописа Одељења за грађевинске и комуналне послове ГО Савски венац број: ... од ... године да су за објекат у ул. ... бр. ... издате грађевинске дозволе по основу којих су извођени само радови унутар објекта, којима се није мењао габарит и волумен објекта, што значи да је предметни објекат остао у приближно истом облику и стању у односу на моменат одузимања. Осим тога првостепени орган је утврдио, увидом у Одлуку о промени правне форме А.А. и Одлуке о изменама и допунама оснивачког акта објављеним у “Службеном гласнику РС” бр. 31/11 да је из правне форме јавног предузећа трансформисано у правну форму затвореног акционарског друштва настављајући да послује под пуном пословним именом А.А. ..., при чему целокупни основни капитал наведеног друштва представља основни капитал јединог оснивача и акционара тог друштва Републике Србије са 100% основног капитала. Решењем Агенције за привредне регистре БД ... од ... године извршена је промена датума доношења Статута и оснивачког акта и уписан датум 11.06.2012. године, а решењем Агенције за привредне регистре БД ... од ... године регистрована је промена пуног и скраћеног пословног имена тако да је избрисано Е.Е. и уписано А.А.. Првостепени орган је увидом у означену документацију закључио да одлука о промени правне форме А.А. од 26.05.2011. године у правну форму затвореног акционарског друштва не представља правни основ за уношење права на непокретности у капитал предузећа која до тада и није била у власништву тог предузећа, па тако није могла ни бити унета у основни капитал. Тим пре што је Одлуком Владе РС објављене у “Службеном гласнику” бр. 37/11 о изменама и допунама оснивачког акта ЈП А.А. констатовано да се А.А. организује као затворено акционарско друштво које послује у складу са прописима којима се уређује правни положај привредних субјеката, док је чланом 3. исте Одлуке констатовано да се оснивач друштва Република Србија као једини акционар уписује код Централног регистра, депоа, клиринга и хартија од вредности и за коју на основу законског овлашћења оснивачка права врши Влада РС. По основу свог улога и сразмерно свом улогу у друштву оснивач Република Србија је стекла акције друштва у складу са чланом 13. Одлуке. Првостепени орган је надаље правилно утврдио и да А.А. нису пружиле доказ да је са Републике Србије на А.А. извршен пренос права својине на предметној непокретности до дана подношења пријаве о евидентирању одузете имовине од стране подносиоца захтева и до дана ступања на снагу Закона о јавној својини којим је у члану 82. став 1. и 5. у вези члана 78. став 4., 5., 6. прописано да јавна предузећа која имају право коришћења на непокретностима у својини Републике Србије, имају право да се упишу као власници

тих непокретности под условом да није поднета пријава у складу са Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине, због чега Одлука Владе РС не представља доказ о томе да је предметна непокретност унета у оснивачки капитал А.А. већ је њоме само измењена правна форма јавног предузећа А.А., с обзиром да се пренос права својине на непокретностима са Републике Србије на јавна предузећа у време важења Закона о средствима у својини Републике Србије (“Службени гласник РС” бр. 53/95, 3/96...101/05) који је претходио Закону о јавној својини (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 88/13, 105/14) могао вршити једино актом Владе којим своје право својине република преноси на јавна предузећа, а који акт мора да садржи прецизан опис непокретности и клаузулу интабуланди, што означена Одлука Владе РС не садржи, те не може представљати доказ на околност да је зграда на углу улица ... бр. ... и ул. ... бр. ..., чији се повраћај тражи унета у оснивачки капитал А.А.. Тужени орган је такође нашао и да је првостепени орган анализом напред поменутих доказа и свих осталих доказа у списима предмета правилно закључио да је без значаја у конкретном случају да ли је у интерним актима А.А. предметна непокретност уписана као основно средство, а код претходно утврђене чињенице да предметна непокретност никада није била у власништву предузећа А.А., нити његових правних претходника, већ да су сви имали право коришћења друштвене, државне, односно јавне својине, која не укључује право располагања на непокретности, тако да предметна непокретност није могла бити унета у капитал предузећа без посебне одлуке Владе РС о додели права својине на непокретности. По оцени туженог првостепени орган је исто тако правилно поступио када је утврдио да постоје законски услови за враћање предметне непокретности Б.Б. са обзиром на одредбу члана 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којим је прописано да се пословни објекти и пословне просторије враћају бившем власнику у својину и државину, изузев ако су уложени у капитал подржављеног предузећа ради стицања удела, односно акција, као и да се у складу са одредбом члана 18. став 2. истог закона не враћају подржављена предузећа, будући да је такође утврдио да означена непокретност никада није била власништво подржављеног предузећа Хотела “...” већ је била у приватној својини В.В. од кога је одузета Указом Президијума Народне скупштине Републике Србије ... од ... године. По оцени првостепеног органа, а у присуству прибављених доказа, уверења Историјског архива РС према којима није пронађена било какава протоколације радње или предузећа “...” уопште или друга радња на име В.В. или Д.Д., одузимање непокретности Указом Президијума Народне скупштине Републике Србије не пружа само по себи основ за закључак да је у тренутку одузимања хотел био предузеће, односно правно лице, при чему је у истом Указу погрешно наведен и власник имовине која се проглашава за имовину од значаја за републиканску привреду и то Д.Д., уместо В.В., на чије име је 30.10.1947. године Државна инвестициона банка одобрила зајам за поправку зграда у ул. ... бр. ... и ... уз стављање залог на непокретности, те предложено и додељивање финансијских олакшица дописом Народног одбора III рејона бр. ... од ... године за његову “оштећену и поправљену зграду и просторије у Београду ул. ... бр. ... и ... бр. ...”. Оцењујући пажљиво све наводе изјављених жалби тужени орган је полазећи од свих изведених доказа на основу којих је првостепени орган донео ожалбену одлуку, а из којих несумњиво произлази да је предметна непокретност, одузета Указом Президијума Народне скупштине Републике Србије, одузета од

физичког, а не од правног лица, односно да је одузета од В.В. чији је правни следбеник унука Б.Б. из ..., те налазећи да су и сви остали наводи изјављених жалби засновани на мишљењу да је Указом Президијума имовина одузета од правног лица, неосновани тужени орган је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване, темељно образложене и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд, с обзиром да је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да је предметна непокретност од момента оснивања земљишних књига, па до момента подржављења непрекидно била укњижена као приватна својина физичког лица В.В. (од кога је и одузета), уписана у ЗКУЛ ... КОБ-5, а не као власништво "...", национализованог применом Закона о национализацији привредних предузећа ("Службени лист ФНРЈ", бр. 98/46, 35/48), да након национализације није мењала свог власника, те да се сагласно члану 1. Закона о средствима у својини Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 53/05...101/05), све време налазила у државној својини, независно од чињенице који субјект је фактички користио, због чега су испуњени услови да се пословна зграда на углу улица ... бр. ... и ... за коју није утврђена делатност, врати подносиоцу захтева Б.Б., унуци пок. власника национализоване непокретности В.В., по пок. сину Д.Д., (преминулом 05.03.2009. године у ...-... као држављанин Републике Србије), у натуралном облику, сагласно одредбама члана 4., 5., 8., 9., 15., 18. и 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11).

Суд је ценио наводе тужбе тужиоца Републике Србије претходно истакнуте и у жалби, а о којима се темељно изјаснио тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), на околност да није на поуздан начин утврђено ко је био власник Хотела "... у моменту изузимања, као и да је предметна непокретност уложена у капитал подржављеног А.А., те да основни капитал друштва представља основни капитал јединог акционара друштва Републике Србије која је акционар са 100% основног капитала, због чега нису испуњени законски услови за враћање предметног објекта подносиоцу захтева, али је нашао да се овим наводима не доводи у сумњу правилност оспореног решења. Ово стога што из доказа у списима предмета – оверених фотокопија уверења издатих од стране Историјског архива Београда ..., ... и ... од ... године произлази да у Фонду Трговинског суда и Трговинске коморе у Београду није пронађена протоколација радње/предузећа на име В.В. у периоду од 1936. до 1944. године, да није била пронађена протоколација радње/предузећа на име Д.Д., као ни протоколација радње/предузећа под називом "...", већ постоји напред поменута грађевинска дозвола издата од Градског поглаварства Београд физичком лицу др В.В., коме је на основу података државне инвестиционе банке у Београду од 30.10.1947. године одобрен зајам за обнову зграде у износима ближе означеним у датом уверењу уз стављање залоге непокретног имања у Београду у

ул. ... бр. ...-..., те додељена финансијска олакшица за оправку зграде која је завршена 19.10.1947. године. Дакле, предметна непокретност, према доказима изведеним у току проведеног управног поступка, у тренутку одузимања, по основу Указа Президијума Народне Скупштине Републике Србије бр. ... од ... године ("Службени гласник РС", бр. 25 од 30.04.1948. године) није била уписана као правно лице, предузеће или хотел, већ је представљала непокретност у власништву В.В. изграђену за обављање одређених делатности, између осталих и за обављање хотелске делатности, па је правилно утврдио првостепени орган да је одузети објекат био у својини физичког лица др В.В., да је на објекту први пут, са позивом на наведени Указ Президијума НС РС, извршена укњижба друштвене својине као облик својине са уписом права коришћења, као што је наведено у Дн. решењу од 23.08.1960. године, од када је на објекту мењан облик својине у складу са доношеним прописима, при чему ниједан правни претходник овде тужиоца А.А. није био уписан као власник на непокретности већ искључиво као корисник државне, јавне својине уписане у корист Републике Србије, чиме су испуњени услови у складу са чланом 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу да се одузета имовина врати подоносиоцу захтева В.В., јер предметна непокретност никада није била у власништву А.А., па није могла бити унета у основни капитал тог предузећа, нити је била унета у основни капитал правних претходника овде тужиоца А.А., већ су сви имали само право коришћења друштвене, државне, односно јавне својине, које не укључује право располагања на непокретности. Осим тога ни Република Србија, а ни А.А. током поступка нису пружиле доказе да је предметна непокретност уложена у оснивачки капитал А.А., а такав доказ по оцени суда не представљају ни одлука Владе Републике Србије о промени правне форме јавног предузећа А.А., нити Одлука о изменама и допунама оснивачког акта јавног предузећа А.А., обе донете 26.05.2011. године и објављене у "Службеном гласнику РС", бр. 37/11, с обзиром да је према овим одлукама измењена само правна форма А.А. (...), с обзиром да се, како је то правилно нашао и тужени орган, пренос права својине на непокретностима са Републике Србије на јавна предузећа у време важења Закона о средствима у својини републике ("Службени гласник РС", бр. 53/95...101/05-др.закон), који је претходио Закону о јавној својини ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 88/13, 105/14), могао вршити једино актом Владе којим Република своје право својине преноси на јавна предузећа, а који акт мора да садржи прецизан опис непокретности и клаузулу интабуланди. Осим тог сви правни претходници А.А. су, према стању у списима, имали право коришћења друштвене, државне, односно јавне својине, па та имовина, у конкретном случају предметна непокретност на коју се односи захтев за враћање имовине или обештећење није ни могла бити унета у капитал предузећа без посебне одлуке Владе Републике Србије о додели тог права на непокретности дотадашњем имаоцу права коришћења. Такође, нису основани ни наводи тужбе да је Хотел "... Указом Президијума Народне скупштине Републике Србије ... од ... године проглашен као један од хотела од значаја за републиканску привреду, што чини погрешним став да је предметна имовина одузета као искључиво власништво физичког лица, а ово зато што обухватање Хотела "... Указом у коме је наведен под редним бр. 8 дела означеног као: "Хотели (виле, пансион)" не пружа само по себи основ за закључак да је у тренутку одузимања та непокретност била имовина правног лица, нарочито ако се има у виду чак и погрешно уписано име власника хотела као Д.Д.,

уместо В.В. на кога је од момента оснивања земљишних књига до момента подржављења зграда Хотела “...” непрекидно била укњижена као приватна својина, што несумњиво произлази и из раније поменутог решења Земљишно књижног одељења Другог средњег суда у Београду Дн.бр. ... од ... године према коме је некретнина у А листу и то к.п. ..., кућа к.бр. ... у ул. ... са кућиштем и двориштем, у површини од 325квм, уписана до тада на В.В., уписана као друштвена својина са органом управљања Угоститељским предузећем “...”.

Суд је ценио и наводе тужбе тужиоца А.А. ..., на околност да у проведеном поступку није правилно утврђено да ли је одузета имовина – Хотел “...” била власништво подржављеног предузећа “...” или је била у приватној својини В.В., али је нашао да ни тужбени наводи овог тужиоца, нису основани, зато што је првостепени орган правилно утврдио да је бивши власник на непокретности ближе описаној у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења В.В. из ... коме је, према доказима у списима предмета, издата и грађевинска дозвола од стране Грађевинског одељења Техничке дирекције бр. ... од ... године, на чије име је приликом оснивања Земљишних књига 1934. године укњижено право власништва на земљишту к.п. ..., ЗК УЛ ..., а потом решењем Дн. ... од ... године извршен и упис кат.парцеле ... и куће бр. ... у ... бр. ... са кућиштем и двориштем уз ЗК УЛ ..., који упис је измењен тек решењем Другог општинског суда у Београду Дн. ... од ... године, по предлогу Угоститељског предузећа “Хотел-ресторан Београд” када је први пут укњижена на означеној непокретности друштвена својина са органом управљања Угоститељским предузећем “Хотел-ресторан Београд”, при чему ни тужилац А.А., као ни Република Србија, током поступка нису доставили било какав доказ на околност да је В.В. у периоду од 1936. године када је непокретност сазидана, имао регистровану радњу или предузеће на своје име или на име свог оца Д.Д. под називом “...”, а из уверења Историјског архива Београда број ..., ... и ... од ... године управо произлази да у Фонду Трговинског суда и Трговинске коморе у Београду није пронађена протоколација радње/предузећа на име В.В., нити протоколација радње под називом “...”, што даље значи да је одлучна чињеница у овој правној ствари потпуно и правилно утврђена, а наиме да је имовина која је предмет захтева национализована као раније искључиво власништво В.В., бившег из ..., да је имовина дата тужиоцу А.А. као и свим његовим правним претходницима основаним од стране државе на коришћење, да је све време била у режиму прво друштвене, а потом државне својине Републике Србије, чиме су испуњени услови прописани наведеним чланом 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 108/13, 142/14) да одузета имовина буде враћена подносиоцу захтева В.В., рођеној Е.Е., по праву представљања унуци бившег власника В.В.

у смислу члана 5. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у вези са чл. 8. и 10. Закона о наслеђивању Републике Србије (“Службени гласник РС”, бр. 46/95), а што чини неоснованим и наводе тужбе којима се оспорава активна легитимација подносиоца захтева.

Приликом доношења одлуке суд је имао у виду и све остале наводе тужби, као и наводе пуномоћника тужилаца са јавне расправе, али је с обзиром на чињенично стање утврђено у овој управној ствари на које је правилно примењено

материјално право, нашао да исти не могу довести у сумњу правилност и законитост оспореног решења донетог у свему у складу са примедбама Управног суда изнетим у пресуди 22 У.3980/14 од 08.06.2015. године.

Следом изложеног, након закључене усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11) на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, водећи рачуна о томе да тужилац А.А. ..., који је трошкове тражио, у овом спору није успео, због чега му право на накнаду трошкова не припада.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, сагласно наведеним одредбама чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је применом одредби члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11) на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је исти основан, с обзиром да је заинтересовано лице у вези са овим управним спором имало трошкове за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то на име састава једног одговора на обе тужбе поднетог 14.06.2016. године, у износу од 16.500,00 динара и за приступ адвоката на јавну расправу од 26.01.2017. године у износу од 18.000,00 динара, укупно 34.500,00 динара, који износ је одмерен сагласно одредбама чл. 4. и 14., у вези са тарифним бројем 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр.121/12) у границама захтева истакнутог на јавној расправи, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, колико је заинтересованом лицу и досуђено ставом III диспозитива ове пресуде. Полазећи од наведеног, суд је нашао да је преко досуђеног, а до траженог износа накнаде трошкова управног спора, захтев заинтересованог лица превисоко опредељен.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.02.2017. године, 4 У.2702/16

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП